



TOTS AMB ELS ESTUDIANTS!

nº 24 - desembre 2001-donatiu 200 PTA

Editorial:

Contra la LOU i amb Palestina pàg 3

Sindical:

Servei públic o interès privat? pàg 4-5

PGE 2002 pàg 6

Escoles d'adults: En lluita per més diners públics! pàg 7

Tots i totes contra la LOU

pàg 8-13

Canvi climàtic

pàg 14-16

Moviments:

2 de desembre a Madrid

Amb les dones

pàg 17

pàg 8 i 17

Internacional:

Tothom amb la Intifada

Dòlars i tropes sobre les runes

pàg 18-19

pàg 20

Tot recordant un artista revolucionari

El 25 d'octubre del 2001 va morir Eugenio Granell, un dels artistes espanyols més notables del segle XX. La seva desconeixença com a persona i artista és deguda al seu exili a l'acabar la Guerra Civil i a les seves idees trotskistes, idees a las quals mai no va renunciar.

La seva vida, com la de tants d'altres exiliats, fou un cúmul de vicissituds: lluità al front d'Aragó a les ordres del POUM, fugí a França el 1939 i aconseguí escapar a Santo Domingo. Van ser en total 46 anys d'exili per diferents països americans, realitzant una obra polifacètica, on predomina la seva pintura, de capital importància per entendre el moviment surrealista internacional. I sempre menyspreat i fins i tot perseguit pels estalinistes, que dominaven l'escena cultural de l'època.

Amb motiu del 50è aniversari del Congrés d'Intel·lectuals Antifeixistes de València, va escriure un article publicat a *Diario 16* del qual en destaquem alguns paràgrafs.

"...Respecto a cómo ganar la guerra antifascista, el Congreso no dijo nada más que lo dicho: para ganar había que luchar, y en esa perogrullada consistió la primera parte. Porque hubo una segunda parte, monstruosa, que en vez de Perogrullo la inspiró Stalin: todos los antifascistas tenían que denunciar, perseguir y matar a todos los trotskistas.(...)Decidieron(...)que los trotskistas eran también fascistas(...)

La guerra desatada contra la España leal por los rebeldes fascistas provocó una revolución obrera victoriosa. Los trabajadores armados se adueñaron de las fábricas y de las empresas industriales. Los campesinos se apoderaron de las tierras que sólo ellos trabajaban. La guerra revolucionaria hubiese triunfado en toda España a no ser por la flagrante traición estalinista(...) a lo que habían proclamado ser su objetivo esencial: la conquista del poder por quienes trabajan.

(...)[el jefe de la delegación de los escritores soviéticos]Koltzov, en su discurso al congreso dijo: "...el escritor se pregunta: ¿Quién soy yo, un profeta o un payaso, el capitán o el tambor de mi generación?". El congreso fue un trágico concierto de payasos redoblando el tambor al son que les mandaban"

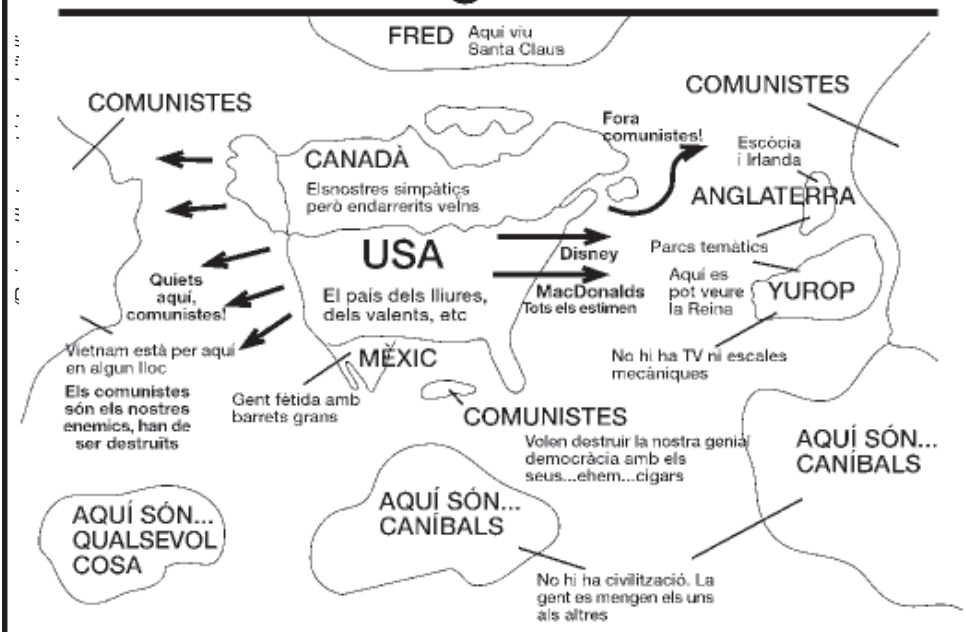
(Fundación Granell: <http://www.fundacion-granell.org>)



Elegia per Andrés Nin, 1991

La data 9 de novembre de 1989. Caiguda del Mur de Berlín

El món segons USA



Ens ha agradat veure

“En construcció”

de José Luís Guerin: una pel·lícula en forma de documental o un documental que sembla una pel·lícula (cadascú pot triar). Un cinema que parla d'especulació, de discriminació, de l'existència de classes (sí, encara existeixen) i d'emigració. I també d'amor. I que et fa somriure mentre et mostra les deixalles que genera el sistema econòmic i social, les deixalles que no s'han de veure i que per això s'han d'arraconar per tal que no espantllin el disseny de la ciutat i no fereixin la burgesa sensibilitat (pot canviar-se el mot deixalles pel de persones, funciona igual). En fi, sempre s'agraeix poder veure la Barcelona ignorada, ni olímpica ni dissenyada, després de tant d'embaïfament propagandístic oficial sobre la meravellosa vida occidental (pot canviar-se el mot Barcelona pel de Madrid o París, funciona igual).

Llàstima que hagi recollit tants premis oficials.

Els estudiants han sortit a lluitar contra la LOU i han protagonitzat les manifestacions més nombroses i extenses que s'han enfrontat als governs d'Aznar. La vaga del 13 i 14 de novembre, en menor mesura la del 28, més tard la marxa a Madrid de l'1 de desembre i ara estan les convocatòries de vaga del 12 de desembre. Per què tanta mobilització contra la Llei quan al darrera hi ha una baixa organització? No és prou afirmar que la llei és retrògrada, que privatitza l'ensenyament públic i impulsa la privada. Hi ha alguna

Els estudiants han sortit a lluitar contra la LOU i han protagonitzat les manifestacions més nombroses i extenses que s'han enfrontat als governs d'Aznar... per a que no sigui un moviment efímer, cal convertir la força avui existent en organització...

cosa més: els centenars de milers d'estudiants han sortit al carrer expressant un sentiment que s'extén més enllà del món estudiantil i és que cal parar-li els peus a aquest govern, que ja n'hi ha prou de tanta prepotència, que cal fer alguna cosa.

Les mobilitzacions contra la LOU poden ser un canvi de tendència en la lluita contra les mesures de la patronal i el Govern. Al llarg del 2001 s'ha multiplicat el nombre d'hores de vaga, però tot i així és un moviment molt aïllat. El gran problema és que els conflictes s'estan coent empresa a empresa, un marc sempre favorable als interessos de la patronal. Falta una perspectiva central com ho està sent la LOU per als estudiants. UGT abandona la crida a la vaga general que tant va propaganditzar a la primavera mentre discuteix –com CCOO- un Pacte Social sobre la negociació col·lectiva, amb el repartiment dels fons del FORCEM com a premi a la política dels sindicats. Aquesta situació és especialment greu quan la crisi mundial ja ha tret el cap al nostre país i comencen a caure els expedients de regulació i creixen de nou les xifres de l'atur.

Però el moviment estudiantil també es troba davant dos greus problemes: la ràpida aprovació de la LOU i el període de vacances i d'exàmens. Per a que la mobilització començada –després d'anys de poca lluita a la Universitat- no sigui un moviment efímer, cal convertir la força avui existent en organització, amb la consolidació de les assemblees i coordinadores de lluita, inclosa la coordinació estatal. Una organització que centralitzi un pla de lluita i doni perspectives a les actuals mobilitzacions.

Però la responsabilitat d'aturar la LOU i d'aturar al Govern no és només dels estudiants. L'1 de desembre milers de treballadors van sortir al carrer a Madrid recolzant-los: aquest ha de ser l'objectiu de tots.

El segon centre d'importància, obviament segueix sent la guerra i la situació a Palestina. El Govern Talibà sembla pràcticament vençut, però aquesta derrota no és sinònim de triomf dels EEUU. Bush fixava dos objectius en l'atac a l'Afganistan: derrotar el govern talibà i imposar-ne un altre fidel als seus dictats, i detenir Bin Laden "viu o mort". El primer d'aquests objectius està lluny d'aconseguir-se, ja que un govern fidel als seus dictats només era possible sota el control directe de les tropes nord-americanes sobre els enclaus vitals del país, i altra vegada l'imperialisme es va veure obligat a confiar a un tercer el treball brut. L'Aliança del Nord, amb el suport de Rússia i Iran va entrar a Kabul a pesar de les advertències dels EEUU. I és que no és possible voler dictar les condicions des de l'aire o només amb el poder dels diners, i els EEUU segueixen tenallats pel síndrome Vietnam i l'amenaça de moviments interns contra la mort de soldats en el camp de batalla. A Bonn es va presentar el nou Govern afganès que havia de ser el de l'estabilitat, però en 24 hores ja havia provocat reaccions contràries: Dostum que controla el Nord el va desautoritzar, i les crítiques no només venien del nord. Aquest és el govern de l'estabilitat?

Però l'ofensiva imperialista ha tingut el seu punt més avançat a Palestina. Les tropes de Sharon van començar el mateix 12 de setembre la seva ofensiva contra els palestins. Avui l'exèrcit israelià s'esmerça amb tots els mitjans i torna a ocupar moltes de les ciutats palestines de Gaza i Cisjordània. És aquesta situació la que col·loca a Arafat entre dos focs sota la crida del front "antiterrorista": per un cantó, reprimint el seu poble i detenint militants de Hamas i la Yihad, mentre per

l'altre el govern israelià utilitza els seus helicòpters de combat, els avions i l'artilleria no només per imposar una repressió generalitzada

contra els palestins, sinó per pressionar fortament a Arafat per tal que reprimeixi més. Així Arafat, intentant salvar-se de les ires nord-americanes, acaba jugant un paper de suport a la repressió israeliana. Tot, a canvi de què? De no contrariar els EEUU per tal que fes de mitjancer en el conflicte? Bush es va negar a rebre Arafat a la reunió de l'ONU malgrat els elogis d'aquest sobre el seu discurs i, per si fos poc, Colin Powell ha dit el que tothom sabia –tothom menys Arafat-, que el seu aliat és Israel i que no li portaran la contrària. Dies després Bush va rebre Sharon per donar-li tot el seu suport en la lluita contra els palestins.

El nostre recolzament és per la Intifada: **Tot el suport a la lluita palestina!!
Visca la Intifada!**

El Govern Talibà sembla pràcticament vençut, però (...) no és sinònim de triomf dels EEUU...

***Tot el suport a la lluita palestina!!
Visca la Intifada!***

6 de desembre de 2001

LI

Servei públic o interès privat?

El model de gestió del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya expressa amb claredat els propòsits i capteniment del "pujolisme" pel que fa a la Generalitat: l'Administració al servei del món dels negocis i la pràctica clientelar.

La traducció pràctica del model ha consistit en un desmantellament dels serveis públics a favor de les grans empreses (principalment elèctriques, Aigües de Barcelona-La Caixa, a través de les empreses ECA ITEUVE S.A i ITEUVE S.A) i les Entitats d'Inspecció Control (ECA, les quals inspeccionen els ascensors); la transferència del 60% dels recursos pressupostaris del Departament a una constel·lació d'empreses públiques, Consorcis i altres invents opacs al control democràtic (*Consorti Turisme de Catalunya, Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, Cidem, Eficiència Energètica SA* etc.), en els quals s'ha institucionalitzat la participació del sector privat en el repartiment i gestió dels recursos públics mitjançant un sistema de

co-decisió. En realitat són caixes B, situades fora del bloc de legalitat pública, i plenes de corrupció. A tall d'exemple el "cas Turisme", denunciat per la FSAP (Federació de Sindicats de l'Administració Pública) de CCOO i que avui és al Jutjat d'Instrucció nº11 de Barcelona.

La *retòrica* sobre la qual s'apuntala el model de gestió parla d'una administració al servei de la *competitivitat*, de la necessitat de *flexibilitat* per assolir els principis constitucionals d'*eficàcia i eficiència* en l'administració dels recursos públics oposats als sistemes públics de gestió, i es parla de la necessitat d'introduir mecanismes de participació de la societat civil en l'administració de la Generalitat. Els documents més importants d'aquesta retòrica corresponen a l'ex-Conseller de la Presidència, Xavier Trias i el seu "*equip d'ESADE boys*".

Hem parlat del "*fer*", però en aquest model també té importància "*el no fer*": només cal veure la davallada d'activitat dels serveis d'inspecció de consum i disciplina del mercat, d'establiments turístics, l'irrisori

nombre d'expedients sancionadors i sancions a les companyies elèctriques, la inexistència d'expedients sancionadors i de sancions econòmiques a les empreses privades concessionàries de serveis de la ITV i d'Inspecció i Control (ECAS) etc.

Per tant estem davant un model que comporta una inhibició dels poder públics pel que fa a allò que afecta els ciutadans i ciutadanes, desresponsabilització dels poders públics d'allò que els passa, obligant a aquests a cercar-la en el mercat de serveis ITV, EIC, Assegurances privades, un desmantellament progressiu de la responsabilitat patrimonial de l'Administració.

La inspecció tècnica de vehicles(ITV).

Veiem les xifres del *pastís que generen les ITV (quadres 1 i 2)*:

En una situació pre-constitucional, aquests serveis eren prestats directament per l'Administració. Amb la Generalitat, quan era Conseller d'Indústria i Energia, el Sr. Joan Hortalà (avui president de la Borsa de Barcelona) es va procedir a cedir la gestió del servei a empreses privades, les quals van començar a ingressar un cànon a l'Administració en funció dels ingressos rebuts. Els ciutadans paguen una tarifa a les empreses concessionàries, i a més a més han de pagar una taxa a la Generalitat. L'administració es desresponsabilitza jurídicament del mal funcionament i anomalies derivades dels errors de

les ITV. Per tant el ciutadà no pot reclamar directament a la Generalitat per danys i perjudicis.

Com es pot veure (*quadre 2*), estem en un mercat clarament oligopòlic, tota una contradicció per als apòstols del neoliberalisme. L'Administració rep el 4,21% dels

Quadre 1 Ingressos de les empreses concessionàries ITV (en Pta)

Any	ECA-ITV,S.A.	ITEUVE S.A.	RVSA	TOTAL
1996	2.028.414.000	1.822.515.000	741.830.000	4.592.759.000
1998	2.273.640.248	2.128.141.357	855.547.566	5.257.329.171

Cànon ingressats al Tresor de la Generalitat per les empreses concessionàries ITV (en Pta)

1996	81.294.642	87.941.342	34.224.895	203.460.879
1998	88.184.496	95.754.318	37.343.185	221.281.999

Taxes que han pagat els usuaris/es dels serveis ITV (en Pta)

1996	37.074.874	33.354.405	13.910.645	71.820.344
1998	48.963.185	43.074.895	19.365.970	111.404.050

Quadre 2 Relació d'ingressos i cànon pagat per les empreses concessionàries ITV

Any	Total Ingressos Empreses ITV	Total ingressat Cànon ITV	% Cànon sobre total Ingressos ITV
1996	4.592.759.000	203.460.879	4,43 %
1998	5.257.329.171	221.281.999	4,21 %

ingressos de les empreses. Les taxes pagades pels usuaris dels serveis ITV són recaptades per cada empresa concessionària del servei ITV i ingressades al Tresor de la Generalitat.

Les entitats d'inspecció i control (EIC) (quadre 3):

Són empreses col·laboradores que s'encarreguen del control dels reglaments d'alta i baixa tensió, i altres matèries de control de seguretat d'instal·lacions d'energia i gas.

Quadre 3 Cànons ingressats al Tresor de la Generalitat per les empreses E.I.C

Any	ECA, S.A.	ICICT, S.A.	Total
1996	93.181.984	87.755.019	180.937.003
1998	112.319.134	104.472.084	216.791.218

El Departament al servei de les companyies elèctriques

(quadres 4 i 5):

D'aquestes Inspeccions només el 10 % correspon a denúncies/queixes del ciutadans/es clients de les companyies elèctriques, ja que la legislació vigent sobre les demandes per presumpte frau d'energia elèctrica (les que insten les companyies elèctriques) preveu la inspecció obligatòria dels fets per l'òrgan administratiu competent.

En canvi si és el ciutadà/na client el que reclama, no és obligatòria la realització d'inspecció. És a dir el 90% de l'activitat de la Inspecció en aquesta competència es dedica a treballar per a les companyies elèctriques. Pel que fa als expedients sancionadors les dades són prou il·lustratives (quadre 5):

Quadre 4. Inspeccions i queixes subministrament elèctric i de frau de subministrament. elèctric.

Any	Núm. d'inspeccions
1997	953
1998	602
1999	632

Acció sindical. Una raó per l'esperança

Hi ha sectors del Departament que han entrat en una atonia perillosa, és evident la desmoralització d'una part de la plantilla a causa de les privatitzacions/externalitzacions de serveis i de la dinàmica del "no fer" impulsada des del "Govern".

D'altra banda s'han instaurat dos tipus d'empleats/des públics, aquells que tothom entén com a funcionaris/es en plantilla del Departament -

800- el 58% dels quals està situat en salaris bruts a n y a l s d'entre 2 i 3 milions de pessetes, i un creixent n o m b r e d'empleats/

des situats a la constel·lació d'empreses públiques i consorcis, on els salaris i les possibilitats teòriques de promoció no tenen res a veure. Per tant estem en una situació idònia per a que segueixi el desmantellament del Departament. Fins ara hem descrit una situació preocupant, sinó angoixosa. Però el perill rau en que davant d'aquesta situació no hi hagi una acció sindical decidida destinada a mobilitzar i a denunciar la situació davant els mitjans de co-municació, el Parlament i a intentar connectar amb la ciutadania. Per tant, l'acció sindical esdevé un element clau per frenar el deteriorament i de-

mostrar als treballadors i treballadores que encara amb la lluita hi ha les raons per l'esperança. En aquest sentit ha estat important l'impuls d'un Manifest (impulsat per CCOO, CATAAC-IAC i CGT) signat per 2/3 de la plantilla denun-



ciant aquest situació, que ha aconseguit assegurar la continuïtat del personal interí del Departament i que restin eliminats els nivells mínims retributius a finals de l'any 2002. Ja fa dos anys la lluita del personal de la Direcció General de Turisme i la Secció Sindical de CCOO al Departament, van aconseguir aturar la privatització/externalització dels serveis d'inspecció d'aquesta àrea.

Salut, companys i companyes de Lluita Internacionalista!

Quim Dodero
Secretari General Secció sindical
de CCOO al Departament
d'Indústria, Comerç i Turisme de
la Generalitat de Catalunya

Quadre 5 Expedients sancionadors incoats a causa del subministrament elèctric

Any	Queixes electricitat*	Frau energia elèctrica**	Total
1997	346	862	1208
1999	312	417	729

*Queixes electricitat: Són expedients incoats arran de denúncies dels ciutadans/es clients de les empreses de subministrament elèctric.

**Frau energia elèctrica: Són expedients incoats arran de denúncies de les companyies elèctriques contra alguns dels seus clients.

Crisi global i dèficit zero amb els diners dels treballadors i treballadores

L'equip econòmic del Govern de l'Estat espanyol, format per Rato i Montoro -ministres d'Economia i de Hisenda-, està tocat pel tracte de favor al xiringuito financer Gescartera, tant en les inspeccions de l'agència de control de borsa com en les inspeccions fiscals. Es tracta de diner negre, d'economia submergida o resultat de delinqüència, que s'especula que suma uns 20 bilions anuals a l'Estat espanyol, responsable del boom especulatiu de la construcció. Economia que no paga impostos, empresaris amb treballadors immigrants i autòctons que no cotitzen a la Seguretat Social. Cal entendre l'Estat com l'instrument de dominació d'una classe -la dels Rato i Montoro- per entendre els seus pressupostos. Si no ho fem així, acabarem creient que tot aniria bé si no fos per la picaresca d'alguns corruptes de casa bona.

I la classe dels Rato i Montoro pretenen portar a terme el seu projecte de la següent manera:

- La despesa social a l'Estat espanyol és del 20% del PIB, i a la Unió Europea del 27,8%. Això, traslladat a diners representen 7,3 bilions anuals de menys (Font: UGT).

- La contrareforma fiscal del PP està estalviant impostos a les rendes altes, les empreses i els guanys dels especuladors en borsa. La reforma del 2000 va estalviar-los 0,8 bilions. La subvenció a les elèctriques per haver-se obert a la competència puja a 1,6 bilions de pessetes. L'aportació de l'Estat a l'INEM en 8 anys ha passat de 1 bilió a zero pessetes. Mentre, la majoria d'aturats no tenen subsidi, i els empresaris tenen una munió de bonificacions per no pagar les cotitzacions (que sumen 0,3 bilions). El pressupost de la Seguretat Social contribuirà al dèficit zero amb la major part del seu superàvit, o sigui

0,64 bilions de pessetes. Mentre, no es dota el seu fons de reserva (que en aquest moment no podria pagar ni un mes de prestacions). S'acaba d'anunciar la futura retallada de pensions ampliant el càlcul de la base reguladora a tota la vida laboral.

- Els seus pronòstics serien per riure si no els utilitzessin en la seva guerra contra els salaris. Per quart any consecutiu anuncien una inflació prevista irrealitzable (ara del 2%) a l'any de l'implantació de l'Euro. Al 2000 i 2001, la inflació real ha doblat la prevista. És la programació de la pèrdua de poder adquisitiu del salaris públics, dels treballadors subjectes al Salari Mínim, i la pressió a la baixa de la resta.

- Neguen que vingui cap crisi establint un creixement previst del 2,9% del PIB. Quan el cicle econòmic és alt, s'atribueixen el mèrit, i quan, com ara, s'anuncia crisi econòmica de sobreproducció, amb les mesures capitalistes que corresponen que són tancament productiu i acomiadaments, no preparen res en el terreny de despesa social ni cap mesura Keinessiana de recolzar el consum intern. Una crisi que pot tenir un impacte desmesurat en el cas de l'Estat espanyol pel diferencial d'inflació respecte la UE, les menors dotacions de capital físic, tecnològic i humà, una estructura d'ingressos fiscals que estan reformant per fer pagar més a les classes populars, una protecció social inferior a la UE, uns excessius: atur, precarietat i rotació en les contractacions. En aquest moment la caiguda del "creixement" està sent molt ràpida, i encara més ràpida la caiguda del creixement de l'ocupació. Com era d'esperar, el seu pla contra la crisi es concreta en la llei d'acompanyament dels

pressupostos, amb la rebaixa de tributs directes a les empreses.

- Com en el cas de l'entrada a Maastrich, en el qual es va amagar dèficit públic, ara s'encobreix amb inversió pública externalitzada, obres públiques amb pagament diferit, avals per garantir deutes. Acabat el recurs d'entrada d'ingressos atípics mitjançant la venda del sector públic empresarial.

- En el moment en que es va a passar a les autonomies la sanitat no transferida, es subjecta l'augment de la despesa a un tram d'impost de gasolina de més de 6 PTES/litre que cada autonomia podrà activar o no. D'aquesta manera el govern de l'Estat es desresponsabilitza i situa la pilota i el debat en el terreny de cada govern autonòmic i a la contingència de la recaptació de l'impost. A la UE la sanitat pública representa ja el 7,4% del PIB, més que la despesa sanitària pública a l'Estat espanyol: 5,8% PIB (Font: Vicenç Navarro). Al mateix temps es signa un acord amb la patronal farmacèutica, que respecta la desmesurada factura que paga la Seguretat Social, fruit de no fabricar els seus medicaments genèrics i de la corrupció dels laboratoris en les comissions.

- La conclusió és evident: hi ha diners pel que interessa als senyors Rato i Montoro i als de la seva classe, també per sostenir els aparells militars i repressius. Només la visualització de que aquest no és el nostre govern ni la nostra economia ens pot ajudar a organitzar mobilitzacions de tots els treballadors i treballadores. Per una economia, un Estat i uns pressupostos al servei dels treballadors i treballadores.

Victor Messeguer
Adm. Pública Generalitat- CGT

Contra els pressupostos de la Generalitat

Més diners públics per a l'educació d'adults pública!!

L'assemblea de la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya (constituïda pels sindicats CCOO i USTEC-STEs i representants de les escoles d'adults) va aprovar per aquest curs un pla de lluita davant de la incertesa de futur de les escoles d'adults. Només cal recordar l'any 1991 la manifestació de més de 10.000 persones en defensa de l'educació pública d'adults i el pas que es va fer per combatre els plans del govern per desmantellar la xarxa pública.

Aquest curs és transcendental, com va ser-ho el 1991, pel futur d'aquesta xarxa pública. Assegurar una educació d'adults pública passa, ara per ara, per uns pressupostos que garanteixin:

a) la implantació el proper curs del GES (graduat d'educació secundària) -única titulació bàsica vigent pels treballadors i treballadores- a tots els centres d'adults previstos al Mapa de formació d'adults aprovat pel Parlament de Catalunya amb l'augment de plantilla (professorat i administratius) corresponent.

b) l'ampliació de recursos pels centres i aules d'adults

c) formació de qualitat per a tots els immigrants a la xarxa pública

d) homogenització de la plantilla de mestres

e) estabilitat de tot el professorat interí i substitut

La primera ofensiva del govern de la Generalitat han estat els pressupostos per l'any 2002, el caràcter assistencial de la política d'aquest govern queda palès en aquests pressupostos. L'estudi dels pressupostos del 2002 fet per CCOO, sobre la Direcció General de Formació de Persones Adultes

adscriu a Benestar Social, indica que hi ha un increment total del 12,76% respecte a l'any passat, augment que no arriba als 800 milions que serien necessaris per respondre a les expectatives que la consellera de B. Social va declarar a Girona: "El curs 2002-03 tots els centres que figuren al Mapa de

al Mapa, ni tampoc per atendre la demanda de formació a la població immigrant (magrebí, subsahariana...). A l'apartat de béns i serveis només es destinen 10 milions al programa d'alfabetització, quantitat que no permet fer front a les necessitats formatives de la població immigrant. Hi ha zones, com Ciutat Vella de Barcelona, on es deixen d'atendre més de 300 persones immigrants per falta de professorat i d'altres de les comarques gironines, com l'Alt i Baix Empordà, amb un nombre significatiu de població estrangera on tampoc s'augmentarà la plantilla actual.

La segona ofensiva és l'aplicació de la Llei d'Estrangeria a les escoles d'adults. El govern del PP nega el dret a l'ensenyament no obligatori i

a l'educació d'adults als immigrants sense papers. La direcció general d'Estrangeria i Immigració de Madrid va presentar un recurs contra el decret d'Estrangers i Integració Social de la Generalitat perquè facilita l'accés a l'educació a tots els immigrants. Mentre arriba a les escoles d'adults de Catalunya una circular de la Direcció General de Formació d'Adults de la Generalitat recomanant la no inscripció dels immigrants sinó compleixen els requisits, que fins ara no s'aplicaven, com són el passaport i l'empadronament. Un cop més s'ataca el dret a l'educació per a tothom, el PP i CiU són, abans que tot, partits burgesos i, encara que sembli que no apliquin la mateixa política, la realitat és que són pastats. La Mesa farà una campanya de denúncia del fet, però cal exigir la retirada

immediata de la circular i cridar a la desobediència civil.

I tot això cal aturar-ho! No es pot esperar ja més, per això s'inicia un pla de lluita que té per eixos:

- Prou precarietat, diners públics per l'ensenyament públic

- Graduat en educació Secundària a tot Catalunya

- Formació pública per a tots els treballadors/es immigrants



Formació Bàsica faran el GES (...) i des de les escoles públiques s'atendrà a la població estrangera ..." (setembre 2001- Punt Diari).

L'anàlisi d'aquests pressupostos de manera desglossada assenyala que respecte a l'apartat de remuneracions de la plantilla no hi ha suficients recursos per augmentar-la (210 milions), conseqüència d'això és que no permet implantar el GES (graduat en educació secundària) a les 48 escoles que falten per arribar a les 81 que figuren

**Dia Internacional
contra la violència
cap a la dona**

Amb les dones

El passat novembre es van realitzar diferents mobilitzacions contra els maltractaments i la violència contra la dona. Des de L'Hospitalet en vam ser partíceps, entre d'altres coses, amb aquest "Manifest de les Dones de L'Hospitalet de Llobregat en el dia internacional contra la violència cap a la dona" del que extractem alguns paràgrafs:

Com tots els anys ens reunim per recordar el fet dolorós de la violència domèstica i a tantes dones violentades al nostre entorn i arreu del món.

Volem recordar a les de casa nostra que han sofert vexació i que han perdut la vida a mans d'aquells que no saben valorar ni respectar la seva existència i el seu treball i dedicació.

També volem fer un crit ben fort per les dones afganeses, perquè fins que no han caigut les dues torres de Nova York, no han sigut escoltades per cap dels Governos de les nacions que creien que la situació no era tant degradada. Elles van contactar amb nosaltres i ja coneixíem les barbaritats que han hagut de sofrir, però com tantes d'altres violències que tenen com a víctimes les dones resten silenciades pels mitjans de comunicació en mans dels poders hegemònics(...)

La necessitat de més serveis públics i socials, juntament amb la possible privatització d'alguns d'ells, afegit al desigual repartiment de feines domèstiques, contribueix a que la dona que treballa fora de casa faci doble jornada i, sinó, li sigui molt difícil formar-se per accedir al mercat laboral. Tot això augmenta la dependència econòmica de les dones respecte dels homes i, en molts casos, ens fa vulnerables davant de tot tipus d'abusos, dels quals els maltractaments psicològics i físics estan al final del procés.

Per tot això, les Dones de L'Hospitalet demanem a l'Ajuntament, la Generalitat i l'Administració Central: Treball en igualtat de condicions que els homes.

* Més escoles bressol públiques de 0 a 3 anys.

* Ensenyament públic de qualitat.
(segueix a pàg. 17)

Insubmissió: una batalla més contra la LOU

La insubmissió és una de les propostes de lluita que ara mateix hi ha sobre la taula si el govern del PP -i els còmplices de CC i CiU- segueixen, com sembla, enrocats en la postura d'aprovar caigui qui caigui la Llei Orgànica d'Universitats. No es tracta de plantejar una desobediència a la LOU en abstracte ni individualment i, per tant, de manera simbòlica i declarativa sinó, ben al contrari, d'obligar la universitat a dur-la a terme. I ben concretament: aturant l'aplicació de la llei a base de no desplegar els mecanismes que conté per a implementar-se en allò que depèn de cadascuna de les universitats, el procés de dissolució i renovació del Claustre per elaborar uns Estatuts nous adequats a la LOU.

Davant d'unes mobilitzacions que són històriques, per massives i per unànimes, les universitats en tant que institució s'han limitat fins ara a poc més que a elaborar manifestos i, com a molt, a intentar qüestionar la constitucionalitat de la llei, un procés clarament insuficient -com a molt suposaria la modificació d'alguns articles que a més no són essencials- i que no serviria per res més que per aturar la lluita -el Tribunal Constitucional té el costum de prendre's uns 3 anys per a dictar sentència-. Així les coses, ha arribat el moment d'exigir, des de la postura de força que suposen les mobilitzacions, que els òrgans de govern estiguin a l'alçada i emprenguin ja una forma real de lluita contra la LOU.

Com és evident, l'objectiu de la insubmissió no és crear una situació d'impass indefinit en què les universitats es limitin a no aplicar la LOU si aquesta entra en vigor. Es tracta de generar una situació de bloqueig -que, d'altra banda els òrgans de govern no mantindran si no és sota la pressió de les mobilitzacions- que sumi les universitats en la lluita per l'objectiu fonamental:



que el Govern hagi de derogar la LOU si gosa aprovar-la. D'altra banda, res més lluny de la realitat que els arguments catastrofistes segons els quals desobeir la llei suposaria la paràlisi absoluta de la universitat. Fins que s'esgotessin els terminis que preveu la llei (15 mesos després de l'entrada en vigor) el Govern - de fet els de les Comunitats Autònomes- no podrien intervenir de cap manera i sembla clar que a aquelles alçades haurem guanyat (o perdut) definitivament la lluita.

El cas de la UdG

Amb aquests plantejaments, les assemblees d'estudiants de la UdG, van portar una proposta de desobediència a la LOU en un Claustre Extraordinari convocat a petició de les mateixes, a finals de novembre. La resolució contenia dos punts executius centrals: fer una crida a totes les Universitats de l'Estat Espanyol a desobeir la LOU si aquesta era aprovada; i una autoconvocatòria automàtica del mateix Claustre en el moment que això passés per a portar a la

pràctica la insubmissió. I el Claustre de la UdG, tot i les intervencions bel·ligerants del Rector en contra, va aprovar-la -per cert, en votació secreta, però amb vots afirmatius de bona part del personal docent i d'administració i serveis-.

Com és evident, la iniciativa de la UdG quedarà en paper mullat si no



s'executa la crida a la resta d'universitats i si aquesta no és adoptada per més Claustres. I, en

aquest sentit, res més lluny que confiar en Rectorat -si bé això li ha exigint la comissió paritària de seguiment dels acords sortida del mateix Claustre i que al menys formalment Rectorat ho ha portat a la pràctica- per a què en faci l'extensió. Per això les assemblees de la UdG han portat ja la proposta a les universitats catalanes i a l'incipient organisme de coordinació estatal, i per això va escampar 7000 díptics sobre la insubmissió a la manifestació de Madrid de l'1 de desembre. De moment existeix la proposta en ferm d'una consulta popular a totes les universitats de l'Estat perquè, entre d'altres coses, la comunitat universitària es posicioni sobre la insubmissió - com s'ha fet ja a l'Autònoma i a la UdG-, mentre que l'Assemblea General de Professors de la Universitat de Santiago de Compostela ha resolt ja portar la proposta al Claustre i sembla que comença a prendre cos en assemblees d'altres universitats.

Tralla- Universitat de Girona

Jornada electoral: doble victòria assembleària a l'Autònoma i la UdG

El dia 29 de novembre d'enguany van haver eleccions d'estudiants al Claustre a les universitats: Autònoma de Barcelona i de Girona, i les assemblees d'ambdues universitats -aprofitant la convocatòria- van muntar una consulta popular paral·lela continuant la campanya contra la LOU.

Pel que fa a les eleccions als Claustres, les assemblees van obtenir victòries claríssimes en totes dues universitats. Pel que fa a l'Autònoma les candidatures de les assemblees van obtenir 30

claustrals sobre un total de 75, deixant molt enrera la resta de candidatures col·lectives: AEP+MEP 14 claustrals i AJEC 6. Pel que fa a la UdG les candidatures de les assemblees van obtenir 34 claustrals sobre 67 -la majoria absoluta- als quals cal sumar els 10 claustrals obtinguts per la CEPC - compromesos a esdevenir portaveus vinculats als mandats de les assemblees- i 8 d'Econòmiques on l'assemblea es troba en procés de gestació; l'única oposició organitzada a les assemblees, la PERA (Plataforma d'Estudiants Reformistes Actius), queda reduïda a 6 claustrals.

Pel que fa a la Consulta Popular cal destacar, en primer lloc, l'èxit de participació amb una taxa - malgrat tota la propaganda institucional- superior a la de les eleccions a Claustre. Pel que fa al contingut, en el cas de l'Autònoma, més del 91% dels votants van manifestar-se contra la LOU; el 89% a favor que la universitat es declari insubmissa a la LOU; i, per últim, un 51'5% es manifestava a favor d'una vaga indefinida per lluitar contra la LOU. En el cas de la UdG, el 97% dels votants exigia la retirada del projecte de LOU; el 82% es posicionava a favor de la insubmissió; i el 98% veia la necessitat d'elaborar una nova llei d'universitats diferent a la LOU i a la LRU.

Tralla-UdG

Mobilitzacions històriques

La lluita contra el projecte de Ley Orgánica de Universidades s'ha convertit en un dels moviments més massius que enfronta els plans de privatització i precarització del govern del PP en el marc de la globalització. Les mobilitzacions han assolit una dimensió històrica, implicant la majoria d'estudiants i treballadors de les universitats públiques, i un ventall molt ampli de les seves organitzacions, sota la consigna de l'exigència de retirada del projecte. Ara, amb l'aprovació imminent de la llei i quan s'imposa una aturada de les mobilitzacions amb l'arribada de les vacances i els exàmens, la clau és enfortir i organitzar el moviment per donar-li una perspectiva clara de continuïtat.

La primera gran mobilització de la lluita contra la LOU es va dur a terme el 7 de novembre. Les aules de les 48 universitats públiques de l'Estat espanyol van quedar buides: la convocatòria de vaga general impulsada pels sindicats va tenir un seguiment del 90% i va reunir més de 200.000 persones en manifestacions i concentracions a 50 ciutats. Els treballadors van

universitat pública", en una jornada marcada per la paralització de les classes a totes les universitats públiques catalanes. A Girona, Tarragona i Palma es van manifestar 3.000 estudiants, la mobilització de Lleida en va reunir 2.000, i 4.000 ho feien a Vigo. A la resta de l'Estat les mobilitzacions es van concentrar el dia 14, quan les manifestacions a 53 ciutats van reunir

més de 300.000 persones, amb una manifestació a Madrid de 100.000.

Paral·lelament, tancades, tallades d'autopista, pronunciaments contra la LOU de claustres i



comptar amb un enorme suport per part dels estudiants, tant a la vaga com a les mobilitzacions.

El 13 i el 14 de novembre es produïen noves mobilitzacions, aquesta vegada encapçalades pels estudiants, que comptaven amb el recolzament dels sindicats. A Barcelona el dia 13 es va produir una manifestació estudiantil sense precedents que agrupà 100.000 persones sota el lema "Enderroquem la LOU, (re)construïm la

ajuntaments, classes alternatives, vagues de consum... tot tipus d'accions es van dur a terme arreu de l'Estat per mantenir viu el moviment i aturar l'aprovació del projecte de llei.

CCOO i UGT van encapçalar un front d'organitzacions que cridà a una marxa sobre Madrid l'1 de desembre. Ràpidament, el PSOE, i en menor mesura IU, van aparèixer davant de tots els mitjans intentant capitalitzar políticament

un moviment en el qual fins aleshores havien tingut molt poca participació efectiva. Cal recordar que l'eix de les mobilitzacions estudiantils del '99 va ser la lluita contra l'informe Bricall (veure LI 10 i 11), la proposta *de facto* de reforma de la universitat del PSOE, que té poques diferències substancials amb l'actual projecte del PP. Això va portar a la Coordinadora de Asambleas de Escuela y Facultad (CAEF) de Madrid a convocar una manifestació alternativa, partint del mateix punt de convocatòria, però amb un recorregut diferent. El moviment assembleari de l'Estat (particularment de Galícia, Andalusia, Catalunya i el País Valencià) es va afegir a la convocatòria alternativa, mentre que la majoria de sindicats d'estudiants –i també moltes assemblees- cridaven a la conformació d'un bloc crític dins la manifestació dels grans sindicats i l'esquerra parlamentària. A última hora el PSOE i els sindicats van cancel·lar el punt de convocatòria on havia de confluïr l'inici de les dues manifestacions, de manera que no es va poder fer cap treball entre les seves bases. El resultat és que els grans aparells, amb tots els seus recursos –utilització dels mitjans de comunicació, concert multitudinari, etc.- van mobilitzar 300.000 persones, mentre la manifestació alternativa no va superar les 10.000 i es va veure aïllada i sota un fort assetjament policial.

El PSOE, IU, CCOO, UGT i la gran majoria de rectors s'han posicionat nítidament per la retirada del projecte de llei, i sabem que en això –i poc més- és l'únic en què estem d'acord. Sabem que el seu model d'universitat no té res a veure amb el nostre. Però això ens hauria de portar a reflexionar sobre la importància d'aconseguir la més àmplia unitat entorn d'objectius bàsics –la retirada del projecte o la derogació de la llei- i com ens hem

de preparar perquè un cop aquests s'hagin assolit estiguem en condicions de ser més forts per defensar la nostra alternativa. Això vol dir participar de moviments unitaris sense deixar de denunciar la política d'aquests grans aparells, deixant clara la nostra postura davant les seves bases, però unint totes les forces possibles per aturar el cop que ens pretén clavar el govern. Sovint, els grans aparells passen per sobre dels moviments o els capitalitzen i és normal que això es vulgui evitar. Però la manera de fer-ho no és deixar-se aïllar –com si aquella mani no fos la nostra, com si no tinguéssim res a veure amb aquelles 300.000 persones que es manifestaven contra la LOU- sinó tenir una presència activa i crítica en aquestes mobilitzacions i fer que siguin les nostres, amb les nostres pancartes i les nostres consignes. I això no vol dir fer seguidisme: es podia participar de la mani unitària amb una postura crítica i diferenciada, amb la força de la gent. Enlloc de marxar nosaltres –cedint els 300.000 als aparells- hauríem hagut d'intentar que fossin els Zapateros, Llamazares, Fidalgos i companyia els qui se sentissin incòmodes en una mani que exigia la retirada del projecte de llei en defensa d'una universitat pública de qualitat, única, laica, gratuïta i democràtica.

La mani de Madrid posa de relleu també les mancances organitzatives del moviment estudiantil: encara no hem pogut organitzar una coordinació estatal de base i per això els aparells se'ns han avançat en la convocatòria d'una marxa estatal. I hem de preveure que amb l'aprovació imminent de la llei, la traïció previsible dels grans aparells, les vacances i els exàmens hi ha un fort risc de desmobilització. Però no hem d'oblidar que ens trobem davant les lluites estudiantils més grans des de la Transició, més encara que les que van conduir a la dimissió del Maravall el 1983. Per donar continuïtat a aquesta lluita cal enfortir el moviment de base impulsant amb més força les assemblees i desenvolupar un organisme de coordinació estatal sota els seu control, que permeti coordinar un pla de lluita continuat i sostingut, i dur a terme una campanya d'extensió del rebuig a la LOU.

Cap a una coordinació estatal



L'assemblea que es va reunir a la Facultat de Biològiques de la Complutense, després de la manifestació del dia 1, va crear una comissió per avançar propostes cap a una coordinació estatal. Van assistir-hi membres d'assemblees i col·lectius de les Universitats de Sevilla, Granada, Salamanca, Palència, Valladolid, Autònoma de Barcelona, Complutense de Madrid, Carlos III, Autònoma de Madrid, Politècnica de Madrid, Santiago, Tarragona, València, Alacant, Màlaga, Barcelona i Girona.

A la reunió la primera cosa que es va concretar és que Alacant es comprometia a fer una llista de distribució d'emails i un xat. Després la gent de Catalunya va explicar en què consistia la "Plataforma en defensa de la universitat pública de Catalunya", i als altres participants de la comissió els va semblar bé com a model: dos o tres portaveus de cada universitat porten la informació de les diverses assemblees i es convida un representant de cada una de les organitzacions d'estudiants. La Coordinació, evidentment, no decidirà sinó que portarà les propostes de les assemblees i el consens al qual s'arribi a Coordinació tornarà a baixar a les assemblees per a què ho ratifiquin.

Les propostes d'accions que es van acordar per baixar a les assemblees són:

Convocatòria de setmana de lluita del 10 al 14 de desembre (vaga general el 12 de desembre i manifestacions descentralitzades, i marxa a Brussel·les el mateix dia), convocatòria de manifestació estatal centralitzada. (Va donar-se la possibilitat de: Madrid o Salamanca, aquesta darrera coincidint, amb la cimera dels ministres d'educació de la Unió Europea a principis de març), consulta Popular sobre la retirada del projecte de LOU i la insubmissió a la llei el 18 de desembre a totes les universitats, la pronunciació del Claustre de totes les universitats sobre la insubmissió a la LOU (aprovat a Girona), mocions als Ajuntaments sobre la retirada de la LOU el mes de gener (aprovat a Màlaga i a Sevilla), tallar artèries de comunicació viària el mes de febrer, i accions diverses com: escriure "NO A LA LOU" als bitllets, ocupar pacíficament Ajuntaments, etc.

Una vegada acabat aquest punt es va convocar la pròxima reunió de coordinació estatal a Granada el 15 i el 16 de desembre.

1 de desembre

L'altra protesta

La CAEF (Coordinadora d'Assemblees d'Escoles i Facultats de Madrid) va convocar l'1 de desembre a tots els estudiants a una manifestació unitària i no instrumentalitzada, a Madrid. D'aquesta convocatòria en trec tres conclusions ben clares: intel·ligència, voluntat i coordinació.

Intel·ligència: Molts estudiants vam assabentar-nos d'aquesta convocatòria de la CAEF, i vam decidir sumar-nos-hi perquè vèiem poc conseqüent desfilars al costat d'aquells que van aprovar la LRU, i van encarregar l'informe Bricall, avantsala per a molts d'això que és la LOU. Per tant vam veure l'oportunitat de denunciar la

capitalització d'aquesta lluita per part dels que tenen mitjans (que no gent), però no tot el que llueix és or. Quan vam arribar a la Universidad Complutense de Madrid el panorama era desolador: la CAEF era gairebé inexistent, amb això vull dir que -a causa de qüestions que encara no s'han aclarit- la CAEF es va veure desbordada per una convocatòria que d'altra banda fou un èxit (entre 8.000 i 10.000 estudiants de tot arreu de l'Estat van afegir-se a la protesta contra la LOU, és a dir, a la veritable protesta perquè la del PSOE té altres intencions). A causa d'això, i de la ingenuïtat, tot sigui dit, dels que ens vam sumar a aquesta convocatòria, ens vam trobar fent un recorregut ridícul (no se sortia de la Ciudad Universitaria) envoltats de policies per totes bandes, amb una actitud totalment provocadora, alimentant així el desconcert de la gent. Sense tenir gaire clar què fer, perquè les propostes eren diverses i de tot tipus, algunes de promogudes per policies que, vestits de paisà, es van manifestar amb nosaltres. Propostes com per exemple la de passar pel mig del cordó policial i tallar l'autopista que passava pel costat del recorregut de la manifestació, cosa d'altra banda molt estranya, perquè si una cosa teníem totalment prohibida era tallar aquella carretera. Ironies a banda, l'única cosa que faltava a la policia era l'excusa per carregar.

Després d'una estona de tensió i desconcert per la falta d'informació, i les contínues mentides que feia córrer la policia, com ara que havien il·legalitzat la manifestació i que carregarien féssim el que féssim, la gent va demostrar sang freda i intel·ligència, i sense una coordinació, ni un cap pensant, es va optar per realitzar la manifestació sense cedir a les contínues provocacions, i que en el cas que s'hagués cedit, només hagués beneficiat la testosterona dels policies i els interessos del govern.

Voluntat: amb això em refereixo a la voluntat que van demostrar els milers d'estudiants (en la immensa majoria de fora de Madrid) que



després del dur cop del matí van aconseguir treure ànims per al vespre coordinar una acció que va consistir en sortir al carrer amb més de 2000 espelmes i un taüt que simbolitzava la universitat pública. Es va anar fins a la Puerta del Sol, es va tallar el trànsit (no fent cas al que deia la gent de Madrid que tenien por d'una acció de la policia), i malgrat les provocacions de la policia tot va sortir perfecte, sense tensions, ni pors, cosa que va retornar gran part de la confiança perduda al matí. I per altra banda es va demostrar a molta gent de Madrid que per fer algunes coses no s'han de demanar permisos, s'han de fer tenint les coses clares. Als llocs si s'hi va no s'hi pot anar a mitges.

Coordinació: Amb això em refereixo al fet que molts dels que vam ser allà vam veure ben clar que per evitar aquest tipus de problemes, no es pot deixar una responsabilitat tan gran, com la de l'organització de un acte unitari, en mans d'uns pocs que ni tan sols coneixes, sinó que s'ha de fer entre tots, amb les dificultats que comporta una coordinació entre assemblees. Conscients en part que potser seria la darrera vegada que tindriem l'oportunitat d'establir entre tots la base que permeti una coordinació estatal dirigida des de la base, de les futures accions en contra de la LOU. Gràcies a això, un grup d'unes 50 persones de totes les universitats de l'Estat que van assistir a la convocatòria de la CAEF, es van reunir en una comissió que -enmig del caos de l'assemblea multitudinària i el cansament del dia- va saber centrar-se i desenvolupar una proposta de coordinació i pla de lluita. Que la coordinació funcioni depèn de tots, i segons la meua humil opinió acabar amb la LOU, o retirar-la si s'aprova, depèn d'aquesta coordinació.

Toni
(Assemblea de Lletres de la UAB)

10 detinguts a Madrid

El dia 1 de desembre sis companys que participaven en les manifestacions contra la LOU, en un Madrid assetjat per la policia, van ser detinguts i apallissats per membres de la Policia Nacional de paisà i amb la cara tapada amb passamuntanyes. Van tenir-los segrestats a la comissaria de Moratalaz fins esgotar el màxim de 72 hores sota l'acusació d'atemptat a l'autoritat i d'intent d'homicidi (!). El dilluns següent a la tarda es va convocar una concentració davant l'esmentada comissaria exigint la llibertat dels 6 companys sense càrrecs, però altre cop la policia va actuar brutalment fins produir 4 detencions més i diversos ferits. Finalment tots els detinguts han sortit en llibertat acusats de desordres públics; mentre que ells han denunciat la policia per detenció il·legal i per les agressions rebudes.

Amb la repressió i la criminalització tampoc no aconseguiran aturar-nos!

Llibertat per formar lliurepensadors

La Llei 121/000045 Orgànica d'Universitats, més coneguda com a LOU, que aquests dies es tramita al Senat, no és només —com diuen alguns— un entossudiment del govern per tal de privatitzar la Universitat. Es tracta d'un procés, necessàriament més complex, que ha de ser emmarcat en la inequívoca tendència a la globalització i a la mercantilització de la cultura occidental.

Ja el 1965, Sartre constatava en la seva *Plaidoyer pour les intellectuels* que la tradicional concepció de l'intel·lectual independent i crític davant els grups de poder, estava essent tendencialment desplaçada pel sorgiment d'una nova classe intel·lectual assalariada, fruit de la implantació de la divisió tecnocràtica del treball. Una divisió que, tanmateix, feia necessari que, entre els diferents grups d'especialistes de les diferents àrees, existís un grup de "tècnics del saber pràctic" conformat a imatge i semblança de les necessitats de l'economia. Concloïa Sartre al respecte —insistim, fa quasi quatre dècades— que: «... queda clar que avui la indústria vol intervenir en la universitat per obligar-la a abandonar l'antic humanisme en desús i substituir-lo per assignatures especialitzades, destinades a dotar a les empreses amb personal capaç de realitzar proves, executius de segona categoria, public relations, etc.» Així doncs, front l'"antic humanisme" preconitzat per Sartre, els intel·lectuals emergents haurien deixat de tenir accés al coneixement com a tal, fragmentat ara en multitud d'especialitats...

Per això quan es reivindica l'autonomia de la Universitat, nosaltres preferim reivindicar la seva llibertat: llibertat per tal de formar lliurepensadors al marge de qualsevol injerència política o econòmica.

No negarem, tanmateix, que la Universitat contemporània precisi d'una reforma que aprofundeixi i amplii els encerts i les mancances de la LRU: però resulta difícil imaginar que aquesta reforma hagi de passar precisament per la privatització d'una Universitat que mai, mai, no hauria de xifrar la seva rendibilitat en termes econòmics.

És cert que, tal i com el Govern reitera, en cap paràgraf de la Llei es menciona expressament el terme "privatització", extrem que no deixa de ser preocupant, si tenim en compte que el profund

encert de la LOU es fa més present pel que oblitera i tapa que pel que fa explícit. En aquest sentit, el tractament del nou model de finançament queda tan extraordinàriament diluït a la Llei que resulta difícilment concebible, excepció feta d'un extrem: la proposta d'un finançament desigual, en base a nivells de qualitat. Cal, no obstant, interrogar-se sobre el criteri amb el qual, de no existir condicions homogènies de partida, es "premiarà" a les universitats avui millor dotades i es "castigarà" a d'altres incipients, amb el consegüent agreujament de les actuals desigualtats.

Creiem precis, doncs, l'enfortiment d'un sistema financer en el qual l'Estat, en lloc de propiciar la competència i la desigualtat, actui com a garant d'una convergència sinèrgica, interuniversitària, interfacultativa i, fins i tot, interdepartamental; doncs la competència i la desigualtat no són incentius per la generació del coneixement —ja de per sí refractari a les regles de la producció industrial i la competència mercantil— sinó la millor manera per tal que aquest coneixement, que és patrimoni de tots, es converteixi en patrimoni dels econòmicament millor dotats.

Pel que fa al professorat, la LOU anteposa l'activitat investigadora sobre la docent, quan —d'acord amb el model humboldtià actualment dominant— han estat tradicionalment només una: Severo Ochoa assegurava, en aquest sentit, que entenia tan poc la figura del docent que impartia continguts que no eren fruit de la seva investigació, com la de l'investigador que no compartia la seva tasca científica a les aules.

D'altra banda, la LOU —a més de que, degut a l'obligada mobilitat dels docents entre Universitats, impedirà la formació d'equips estables d'investigació— posa a prova la vocació d'un professorat que, amb sort, podria assolir certa estabilitat laboral després d'haver superat els quaranta: després de cinc anys de carrera i dos de Doctorat, és possible assolir la primera escala de la contractació, l'Ajudant, amb una durada

de quatre anys; més endavant, després de tres a cinc anys de Tesi Doctoral, més dos d'estada investigadora o docent en una altra Universitat, s'assoleix l'escala de l'Ajudant Doctor, amb una durada d'uns altres quatre anys; tot seguit, després de quatre anys d'experiència docent o investigadora postdoctoral, és possible accedir a la categoria de Contractat Doctor, amb una durada de quatre anys més, després dels quals potser —si hom és habilitat per la corresponent Agència Nacional—, sigui possible assolir la plaça de Professor Titular d'Universitat... ¿Per què es reglamenta la Universitat pública fins asfixiar-la, al temps que es desregula tot el que es refereix a les universitats privades...?

De poc serveix que, per primer cop, una llei feta a esquena de la Universitat, hagi mobilitzat solidàriament en la seva contra a rectors, professors numeraris i contractats, estudiants i personal d'administració i serveis; de poc serveix, diem, en la mesura que el Govern reitera que "no s'atindrà al qui més crida" o que "les lleis no es fan al carrer"... La incultura democràtica fa que



sovint oblidem que el carrer no és només un àmbit per al lliure trànsit de mercaderies i persones, sinó també l'espai de l'ògona, de l'assemblea pública, de la manifestació ciutadana... Manifestació o interacció social que alguns pretenen restringir als períodes electorals, per a després hivernar durant quatre anys en els llimbs de la majoria silenciosa.

Antía López
(professora de la Universitat de Santiago de Compostela)
i Enrique Castelló

Per què el canvi climàtic



Els canvis d'origen antròpic en l'entorn natural -biosfera, atmosfera- han estat una constant al llarg de tota la història de la humanitat, però aquests s'han accelerat a partir del mitjans del segle XIX amb l'inici de l'era industrial. Canvis que han comportat modificacions importants en les relacions entre home i natura: s'ha passat d'utilitzar allò que la natura ens oferia a modificar-la, cada vegada en una major escala, per tal d'adaptar-la a les nostres necessitats i comoditat. Aquests canvis suposen la introducció de forts desequilibris en el fràgil i complex equilibri ecològic amb repercussions que són molt difícils de poder predir i establir amb seguretat. Així, la incertesa de les repercussions reals que la interacció antròpica pot ocasionar a mig i llarg termini té com a conseqüència més immediata que cadascú faci una lectura d'acord amb els seus interessos immediats ajornant, dia rera dia, l'aplicació de mesures que ja es coneixen i que evitarien situacions sense retorn en un futur més o menys llunyà o la recerca de noves possibles solucions.

La industrialització ha portat de la mà, entre d'altres impactes importants, l'emissió a l'atmosfera d'una gran quantitat de gasos de molt diverses procedències i d'efectes nocius per la natura - inclosa en ella l'espècie humana-: els derivats del sofre i del nitrogen que són els responsables de la pluja àcida que ha causat la mort d'extensions de boscos propers a les indústries, els derivats del carboni com són els halogencarburs causant del forat de la capa d'ozó

o el diòxid de carboni i el metà principals responsables de l'increment de l'efecte hivernacle.

G a s o s d ' e f e c t e h i v e r n a c l e .

Repercussions del seu increment

Encara que en molt petita quantitat, la presència en l'atmosfera dels anomenats gasos d'efecte hivernacle és molt important. Una presència inferior al 1% és la responsable de que la temperatura de la Terra no sigui uns 30 ° C inferior. L'alteració en l'equilibri dels gasos que formen l'atmosfera i particularment en relació amb els gasos d'efecte hivernacle, com a conseqüència de les activitats antròpiques, produeix una alteració en la forma en que l'energia solar interactua amb l'atmosfera.

Des de l'inici de la industrialització la temperatura mitjana de la Terra ha augmentat 0,6°C; és en les zones àrtiques on aquest augment és més notable i està produint ja el desglaç de les grans plaques de gel de Groenlàndia. Es calcula que, de seguir amb el ritme actual les emissions a l'atmosfera, es pot produir un augment de la temperatura de l'ordre de 1,5 a 4,5 °C durant els pròxims 100 anys. Aquest escalfament induït per les activitats humanes és produït en un:

* 65% pels gasos procedents de la combustió d'energia fòssil (petroli, carbó, gas natural) principalment el CO₂ i els òxids de nitrogen.

* 10% com a conseqüència de la desforestació de zones importants del planeta per a dedicar-les a terres de cultiu, encara que algunes, com les selves tropicals, són terres pobres que en dos o tres anys es converteixen en zones totalment ermes.

*10% dels gasos derivats halogenats del carboni que s'utilitzen en

els aparells de refrigeració i en la fabricació d'escumes. La seva utilització, a més, és la principal responsable de la destrucció de la capa d'ozó que ens protegeix de les radiacions ultraviolades, molt perilloses ja que alteren la reproducció cel·lular.

* 5% d'altres gasos utilitzats per adobs i alguns usos industrials

* 10% derivats de les pràctiques agrícoles, el més important és el CH₄ (metà). El seu increment està directament relacionat amb una major incorporació de la carn en la dieta el que ha comportat un increment dels caps de bestiar.

Com hem vist el diòxid de carboni, procedent de la combustió del carbó, petroli i gas natural és el principal responsable de l'increment de l'efecte hivernacle. Els combustibles fòssils són en aquest moment una de la principals fonts d'energia; la seva capacitat energètica -en comparació amb les fonts d'energia anteriors- és la que ha permès el desenvolupament de la indústria i la consolidació de l'actual model econòmic i de producció.

La concentració del diòxid de carboni a l'atmosfera ha passat de 295 ppm, als inicis de l'època industrial, a una concentració de 359 ppm en l'actualitat, si bé aquest augment representa un 50% del que es calculava d'acord amb la taxa d'emissió corresponent a la crema de combustibles fòssils. Diversos processos naturals semblen actuar com a moderadors: part del diòxid de carboni es dissol en l'oceà, un augment de diòxid de carboni en l'aire actua com a estimulants del creixement de les plantes... El fet que siguin molts els factors a tenir en compte a l'hora de fer els diversos estudis ha portat a l'existència d'una gran disparitat, alguns de contradictoris i al gust de tots els interessos. Però són ja una majoria els que preveuen un augment, més o menys moderat, de la temperatura de la Terra en els propers anys.

Hom podria pensar que gaudir

d'uns graus més no té perquè presentar grans canvis, però els models climàtics ens indiquen tot el contrari, la gran majoria d'ells preveuen que, de produir-se un increment de la temperatura, alguns dels efectes que es produiran són:

* Un augment de la temperatura de l'aigua dels oceans que provocarà el desglaç de les zones àrtiques i la dilatació de les seves aigües, com a conseqüència el nivell del mar pot pujar entre 18 i 65 cm inundant bona part de les zones costaneres de molts països i submergint algunes illes. En molts països és precisament en aquestes zones on es concentra bona part de la seva població. Es calcula que pot arribar a comportar el desplaçament de més de 100 milions de persones.

* Desaparició de les neus permanents de la majoria de les muntanyes,

* Modificació de les zones climàtiques, el que representa canvis importants en la utilització del sòl per a activitats agrícoles ja que zones actualment fèrtils i bones poden convertir-se en zones extremadament seques, mentre que zones més properes als pols es poden convertir en terres de cultiu. Així les fèrtils terres del centre d'EEUU que són una de les principals zones cerealístiques del món es poden veure greument afectades mentre zones del sud d'Argentina o del nord d'Europa i Rússia poden convertir-se en terres de cultiu. El problema és que aquestes últimes són menys fèrtils i per tant es produiria una disminució important de la producció a nivell global.

* Canvi en el règim de vents i pluges incrementant-se les diferències ja que un increment de la temperatura portarà a una major evaporació i formació de fortes precipitacions, però a la vegada a un increment de la sequera. Aquest canvis ja s'estan començant a percebre, cada vegada són més freqüents les grans "catàstrofes naturals" –grans sequeres que condemnen a la fam a milions de persones, grans tempestes i inundacions-. Encara que algunes d'elles afecten per igual a qualsevol zona del planeta, és en els països subdesenvolupats o amb greus problemes econòmics –com és el cas de sud-amèrica o de zones d'Àsia i Àfrica- on la seva repercussió és major, ja que contri-

bueixen a empitjorar la seva situació.

* Augment de les malalties infeccioses principalment a Àfrica, Àsia i Amèrica del Sud

Les cimeres sobre el canvi climàtic: acords i desacords

El model econòmic que les grans potències imperialistes han imposat, de la mà de les seves grans empreses multinacionals, es basa en *"han de créixer els beneficis constantment i de forma contínua sinó estem en crisi"* i *"és necessari obrir nous mercats amb qui poder mantenir l'intercanvi comercial"*. Per aconseguir-ho és necessari, per una banda una major producció que ha d'anar acompanyada d'un increment al consum cada vegada més elevat i en obrir nous possibles mercats, i per l'altra una reducció dels costos de producció que es tradueix en aconseguir els preus més baixos possibles de les matèries primeres -entre elles l'energia-, la mà d'obra més barata, així com reduir al màxim els costos ambientals, és a dir, en una destrucció massiva de les forces productives. Ningú no es planteja que pugui ser possible un altre model econòmic que no sigui l'actual model capitalista, però la seva implantació, entre molts altres efectes, ha representat una acceleració en la demanda energètica a nivell mundial, principalment en els països en vies de desenvolupament com és el cas de la Xina o l'Índia. En aquest moment són els combustibles fòssils –carbó, petroli, gas natural- les fonts d'energia que permeten donar una resposta més immediata a aquest increment de la demanda. La producció energètica a partir de les anomenades fonts d'energia "netes" representa un percentatge molt petit, només l'energia nuclear podria ser una alternativa a la utilització dels combustibles fòssils però les seves repercussions poden ser encara més greus.

La necessitat de reduir progressivament fins a la seva eliminació l'emissió de gasos hivernacle a l'atmosfera ens obliga a plantejar-nos un nou model energètic. En

aquest moment no hi ha cap alternativa real sinó únicament iniciatives parcials i, moltes vegades, descontextualitzades que no permeten avaluar la seva eficàcia real. Per poder fer un esbós d'un model energètic alternatiu és necessari analitzar qüestions com a què respon l'actual demanda energètica, com és possible reduir-la, quines altres fonts d'energia són les alternatives i quines són les seves repercussions ambientals... Aquesta anàlisi sobrepassa les possibilitats d'aquest article, però esperem poder-ho fer en un proper.

Si bé, en aquest moment, no hi ha una alternativa energètica definida, els estudis sí que posen de manifest les repercussions de seguir amb l'actual. Així doncs els governs dels països, principalment dels industrialitzats, no es poden mostrar indiferents davant de les veus dels experts de la comunitat científica i de grups ecologistes, però per altra banda han de respondre a les pressions i demandes que l'actual sistema econòmic "globalitzat" els hi exigeix: disposar d'energia abundant i barata. Per tant s'han vist obligats a mostrar la seva "preocupació" i a "lluitar" per tal d'aconseguir arribar a solucions -sempre i quan siguin compatibles amb les seves aspiracions- en el marc de reunions al "més alt nivell". Des de 1992 es celebra, com a mínim, una reunió anual sobre el canvi climàtic on les parts intenten arribar a acords sobre la reducció dels gasos hivernacle. De totes les celebrades en destaquen tres: la Cimera de la Terra de Rio, la Cimera de Kyoto sobre el Canvi Climàtic i la Cimera de Bonn.

1992. En el marc de la Cimera de la Terra celebrada a Rio de Janeiro, 168 governs van signar el (...)



(...)

Conveni Marc sobre el Canvi Climàtic on es comprometien a prendre mesures per esmorteir els efectes del canvi climàtic sense explicitar cap mena de compromís per les parts signants.

1997. Cimera de Kyoto on es signa el que ja es coneix com a protocol de Kyoto sobre el canvi climàtic. En ell es concreta per primera vegada un compromís, per part dels països industrialitzats de disminuir per al 2010 en un 5% el volum de les emissions de 1990. El protocol no entrarà en vigor, fins que no sigui ratificat, com a mínim, per 55 dels participants a la Convenció i, a més, el nombre de països industrialitzats ha de ser tal que les



seves emissions representin el 55% de les emissions totals al 1990. Fins ara 37 països han ratificat el protocol, però només un país industrialitzat (Rumania).

2001. La Cimera de Bonn passarà a la història per la determinació dels EEUU, principal país emissor de gasos hivernacles, amb una contribució del 25% del total de les emissions (gràfic 1), de no adherir-se al protocol de Kyoto.

Després de pràcticament cinc anys de la signatura del protocol de Kyoto, aquest segueix essent paper mullat; reunió rera reunió les divergències entre les parts signants es posen de manifest i es renegocia de nou un protocol que, cada vegada, es va buidant més de contingut, i així i tot, cap dels països industrialitzats, inclosos els europeus que tant d'interès mostren per arribar a un acord entre totes les parts, l'ha ratificat. Mentre bona part del signants, inclosos els europeus han incrementat l'emissió per sobre dels acord de Kyoto (gràfic 2).

Encara que tots estan d'acord

amb la necessitat de reduir les emissions, dos punts han estat font de divergències entre els països signataris: 1. qui ha de començar a reduir les seves emissions? 2. De quina manera es comptabilitzen?

1. Els països en vies de desenvolupament addueixen que l'actual escalfament és fruit de més d'un segle d'emissions dels països desenvolupats i que ja és prou important el seu esforç per aconseguir un vida millor com per tenir la càrrega addicional que suposa la disminució de l'ús dels combustibles fòssils. El protocol de Kyoto preveu que siguin els països industrialitzats els que han de reduir de manera important les seves emissions en una primera fase.

Segons un informe de Washington el nivell d'emissions contaminants dels Estats Units serà superat en els pròxims anys per països com l'Índia i la Xina. Per aquesta raó Bush exigeix que els països en vies de desenvolupament es comprometin igualment a reduir les seves emissions en el primer període del protocol (2008-2012) del que estan exclosos. La negativa dels països afectats compta amb el recolzament d'Europa.

Si bé la posició dels EEUU és una excusa per no haver de reduir les seves emissions, aquest acord afavoreix realment als països en vies de desenvolupament? La realitat és que no els afavoreix sinó tot el contrari. Les indústries que s'instal·len en aquest països formen part de les grans multinacionals, aquesta situació els hi permet ubicar en aquests països les factories on portar a terme els processos industrials més contaminants i/o amb tecnologies obsoletes que els hi permeten un menor cost de producció i que no aconsegueixen els requisits de les actuals normatives ambientals de qualsevol país europeu i, fins i tot, del propi EEUU. L'existència d'una mateixa normativa a nivell mundial obligaria a aquestes a transferir i a investigar tecnologies netes en qualsevol dels seus processos de producció.

2. Estats Units i els seus aliats (Japó, Canadà, Austràlia), l'anomenat grup del paraigües, només reconeixen en el protocol els mecanismes de flexibilització per tal d'aconseguir una disminució en l'emissió de gasos: reduir de la seva quota d'emissió l'absorció de

diòxid de carboni per part dels seus boscos, comercialitzar amb les quotes d'emissió. Així són fermes partidaris de la comercialització dels permisos d'emissió; mentre que aquest mecanisme, en termes del protocol no ha d'entrar en vigor fins el 2008, la gestió d'aquests permisos és un sector especulatiu, la suma global d'aquestes operacions a termini va ser d'uns 50.000 milions de dòlars el 1999 i pot arribar a proporcions astronòmiques. El Banc Mundial va posar en peu un prototip de Fons per al carboni, amb la tendència a alimentar projectes d'implantació industrial en els països del Sud. Shell i Mitsubishi, així com el govern d'Holanda, es troben entre els primers inversors. A canvi, aquest Fons proposa als inversors (governos i empreses) crèdits d'emissió amb tipus d'interès baixos. Una manera de finançar una part dels mecanismes de "desenvolupament net" mitjançant l'especulació sobre el gas carboni.

Amb el mateix esperit, la Conferència de les Nacions Unides per al Comerç i el desenvolupament s'ha adherit a la creació de l'Associació Internacional del Mercat d'Emissions, que reuneix a protagonistes com ara la Borsa d'Austràlia, l'International Petroleum Exchange, BP, Amoco, Staoil i Tokio Electric Power. El propòsit d'aquesta associació és constituir un mercat global d'emissions.

El canvi en la posició dels EEUU -que en realitat és fruit de les pressions dels lobbies que representen, Bush al sector energètic (petroli, carbó) i Clinton al sector financer- tot adduint l'actual situació de crisi i les seves necessitats energètiques, posa de manifest la impossibilitat de compatibilitzar "els principis bàsic de l'economia de la globalització i dels interessos de les grans multinacionals" amb la recerca i la implantació d'un model energètic sostenible. Així el reiterat discurs de la imminent crisi econòmica i l'entrada en recessió de les principals economies mundials és la porta oberta que justificarà un increment indiscriminat de destrucció de les forces productives, entre elles la naturalesa.

Anna Morelló

2 de desembre: 15.000 treballadors i treballadores a Madrid

Contra la guerra, la precarietat i les privatitzacions

La manifestació, convocada per la Confederació General del Treball (CGT) i altres organitzacions com: Crítics de CCOO, Plataforma Sindical de Madrid (composada per CGT, CNT, SO, AST, Coordinadora EMT...), partits (IU, PRT, LI.), plataformes contra la guerra, diversos col·lectius i organitzacions, va transcórrer des del seu inici a la Plaça de Cibeles fins el final a la Puerta del Sol, enmig d'un important i provocador desplegament policial.

El nombre d'assistents era tal que quan la capçalera de la manifestació estava arribant a la Puerta del Sol, el final de la mateixa encara es trobava a la Plaça de Cibeles.

Les consignes més cridades eren per la vaga general i contra la guerra, la repressió, el pacte social, la

reforma laboral i la LOU.

Estaven presents col·lectius, partits i estudiants anti-LOU (com els de Girona), però la presència visual preponderant amb banderes i pancartes era la presència general de CGT, que en conjunt va demostrar un augment de la seva capacitat de mobilització. CGT va treballar especialment bé a Madrid i Andalusia. La participació de CGT de Catalunya va ser força baixa respecte a la seva afiliació, i en números absoluts, comparable a la CGT d'Alacant. De Barcelona va marxar un autocar gran i un microbús, en total uns 100 treballadors i treballadores, a més d'afiliats de Renfe, que es van desplaçar en tren, més alguns cotxes. Igualment va ser molt escassa la presència com a organitzacions de crítics de CCOO i militants de IU.



A destacar la campanya prèvia dels mitjans desinformatius que durant els dies anteriors a la manifestació van donar una versió alarmista i d'espant per impedir la participació. I una vegada realitzada la manifestació, un boicot descarat per part dels grans mitjans, ignorant l'acte com si no hagués existit mai.

Victor -CGT Barcelona
Marina- CCOO Madrid
Jordi- CCOO Girona

MOVIMENTS

(ve de la pàg 7)

La Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya convoca una concentració el dia 18 de desembre davant el Parlament de Catalunya per donar la batalla als pres-supostos. És significatiu que les esco-les d'adults siguin dels pocs, per no dir l'únic, col·lectius de Catalunya que surt al carrer per enfrontar els pressupostos. Aquesta mobilització ve acompanyada per la recollida de signatures que es lliurarà al Parlament, per la crida de suport a les organitzacions polítiques, sindicals, col·lectius d'immigrants i entitats a participar a les diferents accions de la Mesa i per les propostes reivindicatives que els parlamentaris del PSC, ERC i IC faran arribar a la Consellera de B. Social. Així és com s'inicia un pla de mobilitzacions que tindrà continuïtat els mesos de gener i febrer sinó hi ha un gir de la política de Benestar Social. A aquestes mobilitzacions també hi participaran els companys i companyes mestres de presons.

Endavant amb la lluita!

Miquel- CCOO Girona

(ve de la pàg 8)

- * Menjadors escolars públics.
- * Augment de places a les escoles d'adults, per autòctons i immigrants.
- * Sanitat pública de qualitat.
- * Llars públiques per gent gran i discapacitats.
- * Serveis d'atenció domiciliària. (...)
- * Llars d'acollida per dones i infants en cas de maltractaments.
- * Que es doti al CAID (Centre d'atenció i Informació a la Dona) dels recursos necessaris per a que sigui un centre d'acompanyament en la gestió dels tràmits que s'han de realitzar en els casos de violència domèstica, tant a nivell social com legal(...)

Signen 11 grups i organitzacions de dones de L'Hospitalet de Llobregat i els seus barris

Pilar (L'Hospitalet. Barcelona)

Especial guerra: nuevo número de

Marxismo Vivo

Revista del Koorkom - número 4 - diciembre 2001

Bombardejos sobre Palestina

Tothom amb la Intifada!

Helicòpters de combat i avions F-16 han bombardejat 7 ciutats palestines: Gaza, Jan Yunes, Tulkarem, Yenín, Nablús, Salafit i Ramala. Tropes i tancs van envair parcialment les cisjordanes Nablús, Tulkarem i Ramala. Saldo inicial: 2 morts –un d'ells un escolar- i més d'un centenar de ferits. Mentres cauen les bombes sobre Palestina, cal que l'esquerra consolidi una posició sòlida per no afluixar un pèl en la defensa de la Intifada. Dèiem en el suplement i Lls anteriors que encara que a molts partits d'esquerra els va semblar que la posició d'EEUU de reprendre les promeses de l'"Estat palestí", era un fre a Sharon i una sortida a la situació, això no era així. Vam insistir que l'ofensiva imperialista reforçava la criminal política israeliana. Les mobilitzacions en defensa de Palestina van ser fluixes, i una de les raons va ser la dubitativa posició que sovint va predominar. Avui no queda espai per titubejos, pel poble palestí cal que milers guanyem els carrers.

Acabar amb les il·lusions

Les agressions van créixer en forma exponencial a partir del 12 de setembre i de que Sharon digués que "Arafat era el Bin Laden d'Israel": ocupacions, morts abatuts

Les veus occidentals -com Aznar- només s'han aixecat per a "comprendre la venjança" i demanar "una resposta proporcional" (¿!).

¿Què faran ara els partits d'esquerra, que com IU han acompanyat al PP en les mobilitzacions "contra el terrorisme", per més que ho fessin críticament? Han estat a les mobilitzacions per Palestina, però a la vegada van alentar les il·lusions en la "sortida negociada" de l'Estat palestí proposat per EEUU, i ara? Polemitzaran amb Aznar perquè la guerra no és proporcionada? Demanaran que es posicioni l'ONU després del que ha passat amb l'Afganistan? O trencaran d'una vegada amb un bloc que objectivament els situa del

cantó de l'imperialisme? Deixaran de buscar quin és el càstig "proporcionat" als terroristes?, ¿o abordaran d'una vegada les seves arrels polítiques: l'ocupació des de fa més de 50 anys de Palestina, amb tot l'arsenal ianqui a les mans per matar impunement, en una neteja ètnica sense precedents, i així obrir pas als bulldozers i darrera seu als colons per repoblar? ¿No hi ha encara prou morts com per

acceptar el que la realitat s'entesta en demostrar, per dur que sigui? Una ofensiva imperialista portava aparellada l'ofensiva sionista, i tractar d'endolçar la realitat és desarmar-nos per a fer-li front.

El terrorisme, ho hem dit mil vegades, no és el camí perquè es torna contra els propis propòsits que diu defensar, a més de provocar decenes de morts innocents que lamentem. Però a aquest nivell, tant com hem lamentat molts més milers massacrats per l'Estat sionista durant aquests anys, que és qui ha començat aquesta escalada de terror. Així doncs, el terrorisme de Hamas, la Yihad o els fronts laics, és conseqüència, equivocada sí, però conseqüència de la impotència per fer front a una situació política de terror anterior que no troba solució. I es torna contra la causa que diu defensar, perquè divideix al seu propi poble davant aquests mètodes, el fa víctima de la resposta israeliana i divideix també al moviment de solidaritat. Però en lloc de buscar el "càstig proporcionat", qui realment vulgui acabar amb ell cal que es plantegi arrancar d'arrel les raons polítiques que el van engendrar.

Arafat, atrapat entre dos focs

Arafat va ser potser l'únic que, a Palestina, també va pensar que EEUU podia fer de mitjancer amb Israel. O més bé, es va entestar en creure-ho perquè veia els seus dies comptats. Aquesta "il·lusió" però, l'ha situat en pitjor situació encara. Va il·legalitzar el FNLPL –braç armat del laic FPLP- a partir de l'assassinat del ministre Zehevi sota pressió de Sharon, va carregar sobre una mobilització pro-afgana i la seva policia provocà 3 morts, ara després dels últims atemptats, va detenir 120 membres Hamas i la Yihad... tractant inútilment d'agradar a Washington. I mentres Israel bombardeja les seves ciutats, la policia de l'ANP (Autoritat Nacional Palestina), que es va esfumar davant l'entrada dels tancs sionistes i no tenia ordres de repel·lir l'agresió, va seguir practicant detencions i enfrontant les seves pedregades de la Intifada en la seva lluita "contra el terrorisme". Va ser l'única llibertat de moviments que les tropes i tancs sionistes van permetre en els territoris palestins segellats: la de la policia d'Arafat detinent al dictat de Sharon.

Perquè qui no es mou amb



Policia de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP)

per l'exèrcit sionista a diari, segrestos i assassinats selectius... fins arribar al del número dos de Hamas: Mahmud Abu Hanud, en els funerals del qual es van realitzar promeses de venjança amb atemptats suïcides. Les van complir: van ser decenes les víctimes israelianes. I Sharon, envaletonat, ha emprat exactament els mateixos mètodes que EEUU a l'Afganistan: bombardejos "contra el terrorisme".

il·lusions és Sharon. Va començar els bombardejos contra els símbols de l'ANP, per la seva ineficàcia contra els "terroristes", declarant-la "entitat col·laboradora del terrorisme": seus, residència, aeroport internacional de Rafah... Va parlar d'un recanvi a Arafat, i ara li dóna unes hores de "pausa" per a que acabi de fer el treball brut per liquidar la Intifada. Arafat, encara i així, aprofundeix la seva traïció i es prepara a complir els mandats contra el seu poble. Veurem com respon aquest.

EEUU i el sionisme

No es tracta ni tan sols de complicitat; és més que això: va ser la utilització dels sionistes hereus de Tehodor Herzl i la seva teoria ètnica del gran Sió la que van utilitzar els EEUU per a establir el seu portaavions al Proper Orient. La concepció de l'Estat sionista només és possible amb el suport bèlic i material de Washington: sense ell no és possible l'expansió explícita que té per essència aquest Estat.

Però a la vegada, EEUU el necessita perquè aquesta dependència absoluta el fa l'únic garant dels seus interessos a la zona. Aquesta simbiosi s'expressa en les paraules de Colin Powell, Bush o les de la Casa Blanca avalant els bombardejos: «L'Estat d'Israel té dret a defensar-se». La crisi oberta en el govern israelià amb els laboristes i l'amenaça de sortida d'aquests, també va acabar en orris en plens bombardejos: va ser des de la cartera del laborista Eliezer que se li urgia a Arafat la detenció dels 36 palestins que volia Sharon a canvi de l'actual "pausa".

Per això, és trist que a l'esquerra, la il·lusió democràtica encara dicti textos com aquest: "Ens costa creure que estiguin defensant el seu legítim dret a la existència quan els seus colons han enverinat i destrossat terrenys cultivables a l'àrea de Toubas, tancs i sistemes de reg han estat destrossats pels bulldozers, 467 habitatges de palestins han sigut destruïts parcialment o totalment, més de

8.000 arbres arrancats, més de 100 nous enclaus militars han estat establerts i 92 escoles totalment tancades. Tot això, amb un índex d'atur entre la població palestina que oscil·la entre el 50 i el 70%, amb més de 3 milions de palestins desplaçats als països limítrofs." I és que sempre el sionisme ha plantejat l'expansió i la neteja ètnica com part del seu "dret a l'existència". Per això és incompatible amb sortides favorables als palestins. Això no té res a veure amb els israelites com a poble, ni tan sols amb els jueus com a religió. Així ho recollia la declaració de l'OLP quan es negava a reconèixer l'Estat sionista d'Israel i reivindicava una Palestina democràtica, laica i no racista on tinguessin cabuda israelites i palestins; així ho atestigua també la carta que reproduïm d'israelites contra el seu propi Estat.

**Per això, més que mai,
Tothom amb la Intifada!**

Esther-Barcelona

Carta de jueus israelites a l'Ajuntament d'Ann-Arbor (Míchigan)

"Si-us-plau, boicotegeu Israel"

Aquesta és la carta, llegida el passat dijous pel Canal 2 de la TV d'Israel i publicada divendres pel Jerusalem Post, que un grup de "jueus israelites" ha enviat a l'Ajuntament de la ciutat d'Ann-Arbor, a l'estat nord-americà de Míchigan:

"Hem conegut una petició dels ciutadans d'Ann-Arbor al seu Ajuntament, per tal que Ann-Arbor llenci una campanya de boicot contra les companyies i fons d'inversió que tinguin relacions amb Israel. Nosaltres recolzem amb força aquesta iniciativa. Tots els signants són jueus israelites. (...)

Hi ha molts jueus israelites com nosaltres, activistes pels drets humans, fortament implicats en activitats polítiques directes per aconseguir que el nostre govern acabi amb l'ocupació militar del poble i el territori palestí. (...)

Volem donar les gràcies a l'Ajuntament d'Ann-Arbor pel seu exemple a l'estar al costat de la població negra de Sudàfrica, reprimida i obligada al silenci. Sabem que el 1986 va aprovar una resolució pel boicot total contra l'apartheid. (...) Avui molts activistes israelites pels drets humans us estariem molt agraïts si poguessiu donar un recolzament humanitari semblant al poble palestí (...) És per tot això que nosaltres esperem que aprobeu la més contundent resolució per a que Ann-Arbor s'oposi a qualsevol inversió, transacció o inversió en fons de pensions que pugui tenir relació amb companyies o fons d'Israel. (...)

La "democràcia israeliana", de la qual es parla molt, no és res per a aquests tres milions de palestins que viuen sota l'ocupació

militar israeliana durant generacions. El poder militar israelià compta amb armes nuclears, infinitat d'helicòpters i tancs, i més de mil milions de dòlars donats cada any pel govern dels Estats Units. Avui el desmesurat arsenal israelià es desplega contra la població civil palestina, deixada sola, qualsevol persona està bloquejada a la seva ciutat pels tancs i el filferro d'espines (...) No volem que la població palestina continui bloquejada, a mercè d'una ocupació militar asfixiant. (...)

És evident que els israelites i els palestins, que lluiten junts contra aquesta ocupació militar i racista, s'animaran al saber que ens heu escoltat al vostre Ajuntament. Per favor, decidiu boicotejar les companyies i fons que facin negocis amb Israel."

Segueixen 21 signatures, entre elles les de:

Rony Armon, de Tel Aviv; Rachel Giora, professora de filologia de la Universitat de Tel Aviv; Jacob Katriel, professor de l'institut israelià de Tecnologia; Hanna Knaz, del kibbutz Gan Shmuel; Anat Matar, professor associat de filosofia a la Universitat de Tel Aviv; Allegra Pacheco, magistrat; Tanya Reinhart, professora de lingüística de la Universitat de Tel Aviv; Aharon Shabtai, poeta; Gideon Spiro, periodista de Jerusalem.

(Fuente: *El Manifiesto*. 24/11/01)



Incapaços d'aconseguir un govern afganès políticament fidel, els EEUU han decidit seguir comprant: promeses milionàries han tancat l'acord de Bonn. Igual que abans van fer amb els mujahidins per a que els morts fossin de les milícies de Dustum en lloc de marines. Igual que en la captura de Bin Laden, tot oferint 5.000 milions pel seu cap –com en els cartells de les pel·lícules de l'oest sota un rètol de "Wanted"- per a que centenars de mujahidins emprenguïn la cursa per la recompensa endinsant-se a les muntanyes. Però tot i així, està per veure si n'hi ha prou: Dustum, el gendre de l'ex -rei, caps de tribus paixtus... no estan d'acord i reclamen la seva part del botí... per això s'ha aprovat també el desplegament d'una força internacional de l'ONU per ocupar l'Afganistan. Kandahar es rendeix, però la guerra no s'ha acabat i els EEUU, de moment, no aconsegueixen estabilitzar amb el seu nou ordre ni tan sols les runes del poble afganès.

Façana política

Teòricament, ja hi ha govern provisional. Les quatre faccions reunides sota els auspicis de l'ONU a Bonn han acordat un Govern de 30 membres – que inclou 2 dones- dirigit pel paixtu Karzai, que prendrà possessió el 22 de desembre a Kabul i exercirà el poder fins l'estiu. Llavors es reunirà la Loya Jirga (assemblea tradicional) presidida per l'ex rei Mohamed Zahir Shah, que escollirà un govern que funcionarà fins la convocatòria d'eleccions en un termini màxim de tres anys i redactarà una Constitució. Una altra Loya Jirga aprovarà el text i convocarà eleccions.

Se suposa que el nou govern ha de prendre el poder de mans de l'Aliança del Nord –els mujahidins de la qual són considerats com "herois de la *yihad* i

Guerra d'Afganistan

Dòlars i tropes sobre les runes

campions de la pau, l'estabilitat i la reconstrucció de la seva estimada pàtria"-, per a la qual cosa els hi han reservat 19 dels seus llocs tot mantenint els ministeris d'Afers Exteriors, Interior i Defensa. Però, tant el màxim líder de l'Aliança, Rabani, com Dustum, queden fora del repartiment del botí i aquest últim amenaça amb no obeir i no permetre que ningú trepitgi el "seu" territori. Tampoc no estan contents alguns membres de l'anomenat Grup de Roma (partidaris de l'ex rei que comptarà amb 9 representants, incloent el president). Al Grup de Peshawar (exiliats a Pakistan) li han correspost dues carteres. La quarta facció present a Bonn, el Grup de Xipre, no va voler ser al govern. Ètnicament el govern té 11 ministres paixtus, vuit tadjiks, cinc hazaras, tres uzbeks i 3 d'ètnies minoritàries. Però tampoc els paixtus no estan contents i a l'assetjament de Kandahar s'expressaven algunes de les disidències, entre tribus que van recolzar el Talibà, altres que van estar a l'anterior govern dels Mujahidins i la del nou president que sembla dirigeix l'atac des de Pakistan...

La realitat: dòlars i ocupació

L'únic llaç que uneix al nou govern és el repartiment de les quantitats promeses per EEUU i els països

occidentals. També és el llaç que uneix Washington amb la "burguesia financera" afganesa, pagant-li el blanqueig de les fortunes en inservibles afganis procedents de l'opi: així a la "borsa de Kabul" s'enforteix momentàniament aquesta moneda i s'injecten les enormes quantitats de diner negre existent entre les runes. Com abans, també els dòlars van servir per teixir l'aliança dels EEUU i els mujahidins. Només que els mercenaris no sempre són garantia i menys encara quan es decideix apartar a alguns del botí. Per això, l'acord de Bonn preveu l'ocupació directa del territori: una força internacional "de pau" es desplegarà per "garantir la seguretat" i facilitar "la distribució d'ajuda humanitària". Però això té els seus pros i els seus contres, i els països occidentals encara no han decidit ni quan ni qui posarà els soldats.

EEUU posa els diners també

Nous i vells voltors s'apresten sobre la carronya, mentres aquells que EEUU va criar, i avui ja no li són útils, es neguen a deixar de cobrar els seus serveis. El poble afganès, segueix pagant. Les tropes de l'ONU, com abans van fer a Bòsnia i Kosovo, vindran a tractar de mantenir-lo emmanillat mentres segueix immers a la misèria sota els dictats dels servidors de torn de l'imperialisme.

Esther-Barcelona

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.500 pessetes si tel'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.000 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48672-2001

Aquíens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI